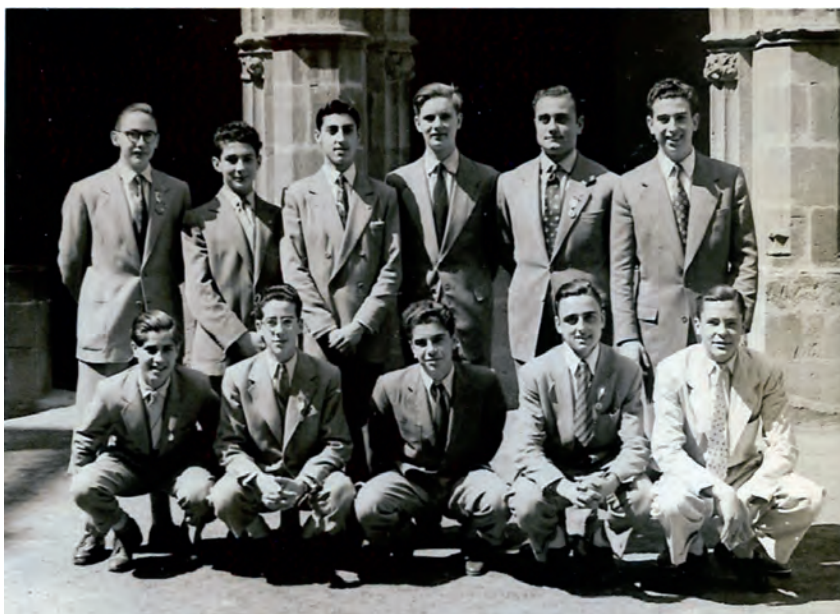

Ressenya biogràfica d'Artur Saurí del Ríó

Lluís Saurí i Romero

Artur Saurí del Ríó neix el 17 de juliol de 1936 a la casa que encara avui ocupa el número 146 bis del carrer d'Aribau de Barcelona. Fill d'Artur Saurí Vilar i de Maria Assumpció del Ríó Cuyás, el seu naixement es produeix la vigília de l'esclat de la Guerra Civil espanyola, fet que n'impedeix la inscripció al registre civil fins a uns dies més tard: la data de naixement que hi consta és el 28 de juliol. Tot i les dificultats dels anys posteriors, els germans no es fan esperar: el segon fill, en Rafel, neix l'1 de desembre de 1938, en plena Guerra Civil, i la primera i única filla, la Carme, el 12 de febrer de 1941.

Els primers anys de vida dels tres germans transcorren a l'Eixample barceloní. Els dos nois van a escola al Col·legi Sant Miquel, molt a prop de casa, actual-

ment encara en funcionament al mateix edifici del carrer del Rosselló. La Carme ha de caminar cada dia una mica més que els seus germans, fins a l'Escola de la Mare de Déu de Lourdes, a la Via Augusta, on anys més tard tindrà lloc la primera Escola d'Estiu Rosa Sensat. Al Col·legi Sant Miquel, l'Artur coneix Francesc Cabana, pocs anys més gran que ell i amb qui coincidirà més tard en l'exercici professional. La vida de la família es desenvolupa durant els mesos d'hivern a l'esquerre de l'Eixample, sovint amb l'absència temporal del pare, llicenciat en dret i que exerceix de secretari d'ajuntament. Artur Saurí Vilar canviarà diverses vegades de destinació, primer a Gavà, i successivament a Marbella, Casp, Lluçmajor i Blanes, apropant-se cada cop més a Barcelona.

Cada any, quan comencen les llargues vacances d'estiu, tota la família es trasllada a Breda, d'on són originaris els Saurí i on encara viu part de la família paterna. S'instal·len a Cal Nanet, la primera casa que es troba quan s'accedeix al poble per la carretera de l'estació. Bona part del temps el passen amb la resta de cosins, a Cal Nanet o a Can Serrat. També, cada any, la família passa uns dies a les cel·les de l'abadia de Montserrat, a la qual la família materna havia estat sempre molt vinculada. No és fins que el pare de l'Artur esdevé secretari de l'Ajuntament de Blanes, que la família pren el costum de passar, també part de l'estiu, en aquest poble de la costa. La proximitat entre Breda i Blanes, tots dos a la comarca de la Selva, en facilita els trasllats.

L'Artur obté el títol de batxiller el 1953 i inicia tot seguit els estudis de dret a la Universitat de Barcelona (UB), amb professors com Josep Maria Pi i Sunyer i Josep Lluís Sureda. L'any següent, Jaume Vicens Vives posa en marxa la nova Facultat de Ciències Polítiques, Econòmiques i Comercials de la UB. Sense deixar els estudis de dret, l'Artur decideix iniciar també els estudis de ciències econòmiques, juntament amb altres companys, entre els quals es troben Josep Maria Bricall, Josep Grifoll, Joaquim Muns o Manuel Romero-Fiol. L'any 1958 es llicencia en dret i un any més tard forma part de la primera promoció de llicenciats en ciències econòmiques de la UB.

El seu interès per les qüestions econòmiques el duu ben aviat a col·laborar en la càtedra del professor Sureda i a decidir, amb el suport d'aquest, ampliar estudis a l'estranger. Tractant-se d'economia, l'elecció planteja pocs dubtes: cal anar a Anglaterra. La fascinació pel món anglosaxó que el seu pare li ha transmès des de ben petit l'empeny en la mateixa direcció. A més, l'idioma no constitueix un problema, acostumat com estava de petit a escoltar amb el seu pare per la ràdio les notícies de la BBC. La tardor de 1960 l'Artur marxa cap a Londres per ampliar els seus coneixements d'economia a la London School of Economics sota la supervisió del professor Alan Day i amb el finançament d'una

beca que li ha estat concedida per la Banca March. La seva recerca se centrarà en els moviments de capital en les economies europees i, especialment, en les economies subdesenvolupades del sud d'Europa. Allí coincidirà de nou amb Joaquim Muns i Josep Maria Bricall, amb els quals compartirà la mateixa pensió al número 11 de Saint Phillips Place.

De nou a Barcelona, el maig de 1962 l'Artur entra a treballar a l'empresa Unilever, en la que serà la seva primera experiència laboral al sector privat. Una experiència positiva però interrompuda relativament aviat, quan el juny de 1964 l'empresa decideix traslladar les seves oficines a Madrid. Tot i els intents del seu cap per a convèncer-lo de traslladar-se a Madrid, l'Artur prefereix quedar-se a Barcelona. Els seus projectes professionals i personals són a Barcelona: d'una banda, la col·laboració amb el professor Sureda a la universitat i les iniciatives amb altres companys de llicenciatura per a tirar endavant un centre d'estudis econòmics; de l'altra, la seva relació amb Marisa Romero Fiol, germana del seu amic d'universitat Manuel.

Ja durant els darrers cursos de la llicenciatura d'economia, ell i altres companys havien pres el costum de reunir-se periòdicament per a debatre sobre temes d'economia que els semblessin rellevants o d'actualitat. Aquestes reunions havien dut a la constitució del Grup d'Economistes No Convencionals (GENC), un grup per a l'elaboració d'estudis sobre qüestions econòmiques en general i

relatives a l'economia catalana en particular. A part de l'Artur, hi participen Lourdes Beneria, Josep Maria Bricall, Josep Grifoll i Antonio García, entre d'altres. El 1967, el grup passarà a denominar-se Centre d'Estudis de Planificació, amb nous membres i una estructura més professionalitzada.

L'activitat del GENC propicia els primers contactes amb Jordi Pujol, que donarà suport a l'activitat del grup. Aquest període coincideix amb els inicis de Banca Catalana, liderada pel mateix Pujol i per Francesc Cabana, que coneixia l'Artur d'haver anat de petits a la mateixa escola. Quan el 1964 es crea el Servei d'Estudis de Banca Catalana, Pujol i Cabana proposen a l'Artur dirigir-lo. Com explica el mateix Cabana, es tractava d'estudiar la conjuntura econòmica i la realitat financera a Catalunya, si bé amb el temps l'activitat del Servei depassarà aquests límits. Al llarg de gairebé quaranta anys, l'Artur serà el primer i únic director del Servei d'Estudis de Banca Catalana.

Paral·lelament, l'Artur intensifica la seva vinculació amb la càtedra del professor Sureda i s'incorpora com a professor no numerari a la Facultat de Dret de la UB. El curs 1965-1966 resultarà especialment conflictiu en l'àmbit universitari. La creixent contestació que afronta el Sindicat Espanyol Universitari duu el règim a intentar la seva substitució per les també oficialistes Associacions Professionals d'Estudiants (APE). El 7 de desembre de 1965, l'Artur signa una carta conjunta amb altres professors de la UB en contra de les APE i a favor de la llibertat sindical. Pocs mesos més tard, té lloc la Caputxinada i es constitueix el Sindicat Democràtic d'Estudiants de la UB. El 28 d'abril de 1966, l'Artur signa de nou un telegrama conjunt amb altres professors dirigit al ministre d'Educació Nacional sol·licitant la destitució del rector de la UB, Francisco García-Valdecasas. Serà sancionat per l'adhesió a l'incipient moviment estudiantil, com també ho serà el seu germà Rafel, encara estudiant d'economia i suspès de matrícula durant un any.

En l'àmbit personal, la relació de l'Artur i la Marisa avança, i l'1 de juliol de 1966 es casen a l'abadia de Montserrat. L'Artur està a punt de fer trenta anys i la Marisa en té vint-i-cinc. L'elecció havia de ser Montserrat, donada la vinculació de l'Artur des de petit amb la muntanya i el seu simbolisme. Un any després del casament donen la benvinguda al seu primer fill, l'Artur, i al cap d'un any neix el segon, l'Andreu. La nova família resideix inicialment al barri de Gràcia, però canvia sovint de residència dins de Barcelona a mesura que la família s'amplia. L'any 1971 neix el Rafel, i no és fins tres anys més tard que arriba la primera filla, l'Anna. El més petit, el Lluís, s'afegeix a la família el 1979. En aquell moment, la família ja ha establert definitivament la seva residència a les Corts, si bé bona part de les activitats es duen a terme al veí barri de Sarrià, on els fills van a es-

cola. La localització acabarà resultant immillorable quan Banca Catalana traslladarà la seva seu central a l'edifici de l'avinguda Diagonal: la proximitat permetrà a l'Artur anar passejant cada dia a casa per dinar amb la seva família.

Al llarg de tota la seva trajectòria professional, la direcció del Servei d'Estudis de Banca Catalana serà la principal activitat laboral de l'Artur. El Servei, que arribarà a comptar amb una vintena de membres en els anys de major activitat, produirà els primers estudis comarcals i sectorials de l'economia catalana. D'entre les seves publicacions periòdiques destaca la *Revista Econòmica*, el darrer número de la qual es publica el 1998. El Servei d'Estudis sobreviu a diversos canvis de propietat de Banca Catalana: l'absorció per part del Banc de Biscaia l'any 1985 i la fusió que dona lloc al Banc Bilbao Biscaia tres anys més tard. L'any 1998 desapareix el Servei d'Estudis de Banca Catalana, tot i que l'Artur continua col·laborant amb el banc com a assessor econòmic.

Paral·lelament a la seva tasca a Banca Catalana, l'Artur es manté sempre vinculat al món universitari. Tot i que els fets de 1966 l'obliguen a interrompre la seva activitat a la UB, amb la creació de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) reprèn l'activitat docent. A començament dels anys setanta, Narcís Serra, ja professor d'economia en aquesta universitat, li proposa fer-se càrrec d'una assignatura optativa de sistema financer com a professor associat. A partir d'aleshores, l'Artur impartirà cada any el seu curs als estudiants d'economia i

empresa de la UAB. Només interromprà la docència el curs 2007-2008 per motius de salut, però amb la voluntat de reincorporar-se al més aviat possible. A banda de la col·laboració amb la UAB al llarg de tres dècades, sovint impartirà classes en altres universitats. Ernest Lluch el convidarà en diverses ocasions a donar classes a la Universitat Internacional Menéndez Pelayo i els darrers anys participarà en diverses edicions de la Universitat Catalana d'Estiu.

L'any 1989 Andreu Morillas, degà del Col·legi d'Economistes de Catalunya, proposa a l'Artur incorporar-se com a vocal a la Junta del Col·legi. Serà l'inici d'una intensa activitat al servei de la professió, que el portarà a continuar com a vocal a la junta presidida per Valentí Pich, acompanyar com a vicedegà a la junta del degà Jordi Conejos i a ser escollit degà del Col·legi el 2007. Durant els divuit anys com a membre de la Junta, presideix la Comissió d'Economia Financera, crea amb Joan Clavera la Comissió de la Unió Europea, impulsa el Club de Conjuntura i crea i dirigeix la Jornada dels Economistes, que amb els anys ha esdevingut la trobada anual dels economistes catalans.

Amb la desaparició del Servei d'Estudis de Banca Catalana l'any 1998, apareix l'ocasió d'implicar-se en nous projectes. El 2001 Pere Puig, president de la Societat Catalana d'Economia (SCE), filial de l'Institut d'Estudis Catalans, li proposa incorporar-se com a vicepresident a la Junta de la SCE. Com a vicepresident, participarà en els jurats del premi SCE, del premi Catalunya Economia i del Premi Ferran Armengol i Tubau. L'any 2002, l'aleshores conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, Francesc Homs, el designa membre del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances. L'any 2003, després del canvi de govern de la Generalitat, el conseller Antoni Castells en confirma la designació. L'Artur mantindrà ambdues responsabilitats fins al darrer moment. Durant aquests darrers anys també col·laborarà amb el Servei d'Estudis de «La Caixa», dirigit primer per Josep Maria Carrau i posteriorment per Jordi Gual. En cap moment no abandonarà la seva participació a la Comissió de Política Econòmica de la Cambra de Comerç de Barcelona, de la qual era membre des de feia anys.

El setembre de 2007, l'Artur ha d'afrontar problemes de salut que l'obligaran a interrompre temporalment la seva activitat professional. Tot i que aconsegueix reprendre bona part d'aquesta a final de 2007, els problemes de salut s'agreugen durant la primavera de 2008. Mor a Barcelona el 22 de juliol de 2008.